ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Αλέξανδρου Καπακτσή**

Σχετικοί και άσχετοι δημοσιογράφοι, πολιτικοί, ειδήμονες περί τα διεθνή χρησιμοποιούν σχεδόν καθημερινά φρασεολογία ή και πηχυαίους τίτλους με αναφορά στο πόκερ για να εξηγήσουν τη στάση της Τουρκίας στο Α ή στο Β ζήτημα.

Προφανώς θέλουν να τονίσουν ή να εξηγήσουν τη σημερινή στάση της Τουρκίας να ξεφύγει από τα καθιερωμένα, με την ηγεσία της να επιδιώκει πράγματα διαφορετικά από το παρελθόν, συγκρουόμενη όχι μόνο με τους γείτονες της αλλά και παραδοσιακούς συμμάχους της. Της καταλογίζουν στάση ταύρου εν υαλοπωλείο ή άσχετου παίκτη του πόκερ που παίζει τα ρέστα του. Είναι έτσι ή μήπως η Τουρκία έχει μάθει πόκερ;

Έχει ειπωθεί από έναν παίκτη μύθο του πόκερ, τον Crandell Addington ότι **το limit poker είναι επιστήμη αλλά το no limit είναι τέχνη. Στο limit πόκερ σημαδεύεις ένα στόχο, στο no-limit ο στόχος ζωντανεύει και σε πυροβολεί.** Λοιπόν ας δούμε τι ισχύει για την Τουρκία και ως προς την επιστήμη και την τέχνη όχι μόνο του πόκερ αλλά και της πολιτικής.

1. Η Τουρκία δεν είναι χώρα της πλάκας

Με πάνω από 80 εκ. πληθυσμό, 783.562 km2 έκταση και εξαιρετική γεωγραφική θέση – σταυροδρόμι, με ονομαστικό ΑΕΠ 857,429 δισ. $ και σε μονάδες νομισματικής ισοτιμίας 1.988,331 δισ., μέλος του ΝΑΤΟ με τον μεγαλύτερο στρατό μετά τις ΗΠΑ, των G20, με μεγάλη οικονομική ανάπτυξη. Η σύγχρονη Τουρκία γεννήθηκε, μετά τον ιμπεριαλιστικό διαμελισμό της ηττημένης Οθωμανικής αυτοκρατορίας, χάρη στη νίκη του αναδυόμενου τουρκικού εθνικισμού επί του ελληνικού στρατού. Αυτό δημιούργησε δύο προβλήματα. Το ένα είναι η προσπάθεια δια της βίας να ομογενοποιηθεί εθνικά ενώ δεν έχουν υπάρξει (ή είναι ακόμη ανώριμες) οι απαραίτητες εσωτερικές πολύχρονες διεργασίες και δεύτερο λόγω της εκδίωξης των πληθυσμών που έλεγχαν την καπιταλιστική ανάπτυξη της Οθωμανικής αυτοκρατορίας (Έλληνες και Αρμένιοι) η μοναδική συγκροτημένη δύναμη που μπορούσε να τους αντικαταστήσει ήταν ο στρατός συνεπικουρούμενος από τις νέες κρατικές δομές που

χτίζονταν, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί ένα στρατιωτικό-βιομηχανικό-επιχειρηματικό σύμπλεγμα, που **εξασφάλισε την οικονομική επιβίωση του σύγχρονου τουρκικού κράτους, αλλά αδυνατούσε να το βάλει στην νέα εποχή.** Τον ρόλο αυτό έπαιξαν οι δυνάμεις που στήριξαν το ΑΚΡ στην άνοδο του στην εξουσία συγκρουόμενες σφόδρα με το κεμαλικό κατεστημένο που στηριζόταν στην προηγούμενη κατάσταση.

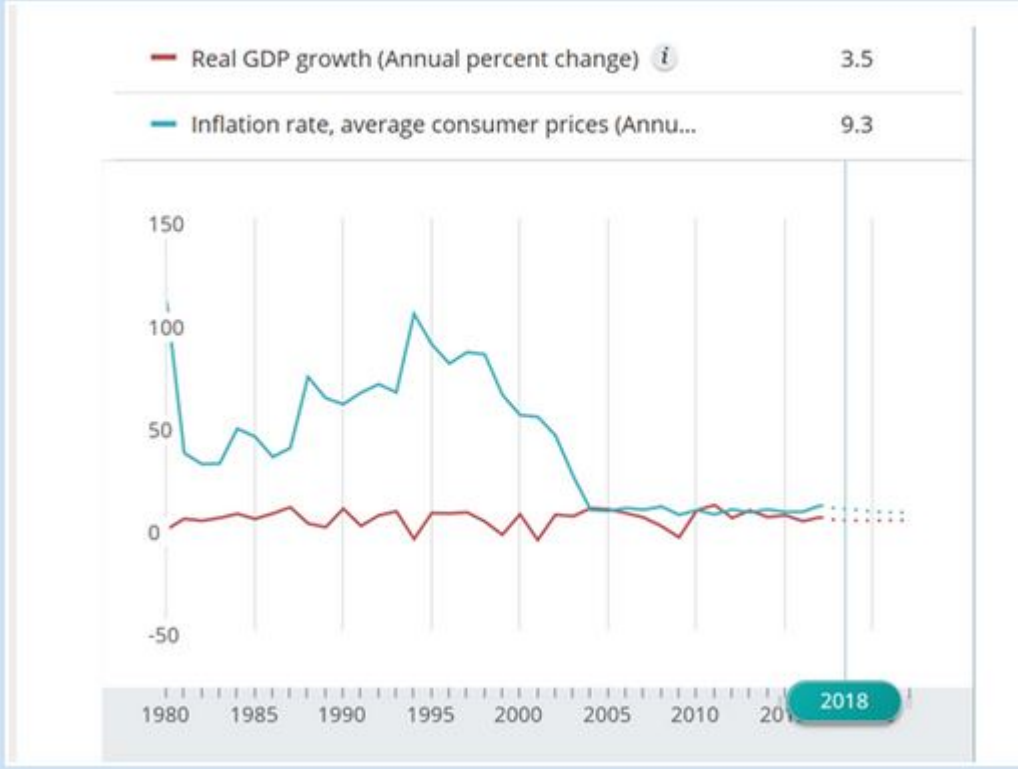

2. Η άνοδος των νέων αυτών δυναμικών κομματιών της αστικής τάξης και των μονοπωλίων, που προήλθαν και από την καπιταλιστική ανάπτυξη της Ανατολίας αλλά και ως συνεργάτες μεγάλων ξένων πολυεθνικών, με την υποστήριξη μεγάλων λαϊκών μαζών που βαρέθηκαν τη διαφθορά και τη φτώχεια, εκφράσθηκε πολιτικά με τον καλύτερο τρόπο από τον νεοβοναπαρτισμό του Ερντογάν, που έπαιξε και παίζει με την αναγκαιότητα της αναβάθμισης της θέσης της Τουρκίας στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πλέγμα, μη αρκούμενοι στον υποδεέστερο ρόλο του υποτακτικού του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Διεκδικεί με επιμονή και συνέπεια έναν ανεξάρτητο ρόλο που θα της δίνει το δικαίωμα να διευθετεί τα συμφέροντα της επί “ίσοις όροις” δηλαδή με βάση την πραγματική οικονομική, στρατιωτική και πολιτική της δύναμη που θεωρεί ότι είναι αυτή ενός παγκόσμιου παίκτη.

Ο δρόμος αυτός πέρασε από την άρνηση να χρησιμοποιηθεί η βάση του Ινσιρλίκ στον πόλεμο του Ιράκ, που έδωσε τεράστιο κύρος στις μουσουλμανικές μάζες ανά την υφήλιο και φυσικά η αντιπαράθεση της τουρκικής ηγεσίας και προσωπικά του Ερντογάν, με τον κύριο σύμμαχο των αμερικανών στην περιοχή, που είναι το Ισραήλ.

3. Ένας τέτοιος δρόμος δεν ήταν χωρίς μεγάλα και σύνθετα εμπόδια. Επανειλημμένες προσπάθειες του κεμαλικού στρατιωτικού κατεστημένου να ανατρέψει με πραξικόπημα τις νέες πολιτικές δυνάμεις και να ξανακερδίσει την πρωτοκαθεδρία. Η τελευταία αποτυχημένη προσπάθεια έδωσε το έναυσμα για γενικές εκκαθαρίσεις σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού και όχι μόνο, πολιτικές διώξεις και αντιδημοκρατικές τρομοκρατικές πρακτικές. Η υπεράσπιση της "υπερήφανης Τουρκίας" που δεν θα δίνει λογαριασμό σε κανένα συγκινεί και κινητοποιεί μέσω του εθνικισμού πλατιές λαϊκές και μικροαστικές και μουσουλμανικές μάζες που είναι και το κύριο μαζικό πολιτικό στήριγμα του καθεστώτος.

4. Στην πορεία αυτή σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι ταξικοί αγώνες των Τούρκων, Κούρδων κλπ εργαζομένων οι οποίοι αντιμετώπισαν την πιο πολυποίκιλη άγρια τρομοκρατία, βάφοντας με το αίμα τους κάθε κατάκτηση, εργασιακή, δημοκρατική ή άλλη στη σύγχρονη Τουρκία. Σήμερα γνωρίζουν ξανά σκληρές διώξεις, φυλακές, τρομοκρατία και εξόντωση πολλές φορές.

5. Από την παραπάνω περιγραφή γίνεται κατανοητό ότι η σημερινή ηγεσία της Τουρκίας, δέσμια των δυνάμεων που εκφράζει, δεν μπορεί να διεκδικήσει την αναβάθμιση του ρόλου μιας δημοκρατικής, πολυεθνικής, πολυπολιτισμικής και ανεξάρτητης, πρώτα από όλα από τον ιμπεριαλισμό, Τουρκίας αλλά ακολουθώντας τον μόνο δρόμο που ξέρουν τα μονοπώλια και οι καπιταλιστές, αυτόν της δύναμης και της επιβολής, πάει να επιβάλει τη θέση της με συγκεκριμένη στρατηγική:

α) Κινητοποίηση και ομογενοποίηση των εσωτερικών δυνάμεων δια του αυταρχισμού και του εθνικισμού

β) εξαγωγή της εσωτερικής δυναμικής αλλά και προβλημάτων (θανάσιμος κίνδυνος εδαφικού ακρωτηριασμού λόγω κουρδικού ζητήματος που θα ακρωτηριάσει και τις επιδιώξεις της) δια του εκτοπισμού των άλλων στον ζωτικό χώρο που την περιβάλλει περιμένοντας μακροπρόθεσμο συμβιβασμό τους (βλέπε κουρδικές περιοχές με τη Συρία και όχι μόνο, Αρμενία, Ιράκ, Αιγαίο κλπ)

γ) Ευθεία αντιπαράθεση, με αυτόνομη γραμμή, με τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό

ιμπεριαλισμό, που έχουν τα δικά τους συμφέροντα και επιδιώξεις και την ανατροπή της απόλυτη κυριαρχίας τους στην περιοχή.

Επιδίωξη ενός συμβιβασμού που δεν θα καταγράφει απλώς τα συμφέροντα της τουρκικής αστικής τάξης αλλά θα τα παίρνει υπόψιν σε όλες τις μοιρασιές "ανάλογα με το κεφάλαιο" του καθενός.

6. Η τουρκική ηγεσία, πολιτική και οικονομική, γνωρίζει ότι είναι πολύτιμη για όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της εποχής. Και το βάθος πεδίου της οικονομίας της, και η γεωστρατηγική της θέση είναι κρίσιμης σημασίας. Γι αυτό μετατοπίζεται στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα προσεγγίζοντας τον πρώτο οικονομικό πυλώνα, την Κίνα, τον μόνο στρατιωτικό αντίπαλο που μπορεί να αντισταθεί στις ΗΠΑ, την Ρωσία, και τη μόνη περιφερειακή δύναμη με αυτόνομο ρόλο στην περιοχή, το Ιράν, απειλώντας τους δυτικούς να αποδεχθούν το νέο της ρόλο αλλιώς θα δημιουργηθεί ένα ατέλειωτο συνεχές από τον Ειρηνικό ως τη Μεσόγειο που θα απειλεί μεσοπρόθεσμα την κυριαρχία τους και κοντοπρόθεσμα την ενεργειακή τους επιβίωση.

7. Έτσι λοιπόν **οι επιμέρους στόχοι απομάκρυνσης του κουρδικού κινδύνου (κίνδυνος ακρωτηριασμού άρα και υποβάθμισης) δια της στρατιωτικής μηχανής της και εξαναγκασμό των Κούρδων σε επώδυνο συμβιβασμό και η συμμετοχή στα κέρδη από τους υδρογονάνθρακες στην περιοχή δένονται με την στρατηγική της επιδίωξη.** Η ελληνική αστική τάξη, πληγωμένη από την κρίση αλλά σημαντική στην περιοχή, και η κυπριακή, που ονειρεύονται αναβάθμιση και κέρδη και δια των πραγματικών ή φανταστικών πόρων ή δια της "χρησιμότητας" τους στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που κοντράρει σήμερα η τουρκική αστική τάξη δεν αντιλαμβάνονται ότι **είναι πολύ μικροί για να μην είναι αναλώσιμοι.** Η προσκόλλησή τους σε δήθεν άξονα με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και το δικτατορικό καθεστώς της Αιγύπτου, οι κορώνες για ενίσχυση των δεσμών με τους "παραδοσιακούς συμμάχους", τις ΗΠΑ, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ (κύρια στηρίγματα της αστικής τάξης ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, τους εργαζόμενους) με αναβάθμιση της λογικής παραχώρησης γης και ύδατος (Σούδα, Αλεξανδρούπολη, Κάρπαθος, εξοπλισμοί κοκ κοκ) μόνη πιθανή κατάληξη θα έχει μια νέα "μικρασιατική καταστροφή".

8. Η Τουρκία παίζει "χοντρό παιχνίδι". Νοιώθει ότι το δικαιούται, νοιώθει ότι μπορεί. Αν επιβάλει τη θέληση της σχετικά γρήγορα, αν πάρει μερικούς γύρους τώρα, θα έχει πολλές πιθανότητες να φύγει με μεγάλα κέρδη από το τραπέζι. Μόνος της εχθρός είναι ο φθοροποιός χρόνος. Και είναι ο μόνος εχθρός της όχι γιατί θα έχει μόνο εξαντλήσει το κεφάλαιο της αλλά γιατί τα δεινά των ιμπεριαλιστικών πολιτικών αφυπνίζουν, ενεργοποιούν

τους λαούς, ομογενοποιούν τις επιδιώξεις τους και αυτός είναι ο πραγματικός μεγαλύτερος εχθρός της τουρκικής αστικής τάξης και εντός και εκτός. Ο Ερντογάν, κύριος πολιτικός εκφραστής των επιδιώξεών της, έχει αποδείξει ότι ξέρει να παίζει πόκερ. Το κατέχει το παιχνίδι και τα όρια του.

Για την ελληνική κυβέρνηση, την αντιπολίτευση της πλάκας και την αστική τάξη που έδωσε τη μισή χώρα για να σωθεί στην κρίση και ονειρεύεται τον πολύφερνο γαμπρό, θα πρέπει να επαναλάβουμε μια παλιά ρήση ενός άλλου μύθου του πόκερ, του Amarillo Slim, ***“αν δεν έχεις βρει το κορόιδο μετά από το πρώτο μισάωρο σε ένα τραπέζι, τότε το κορόιδο είσαι εσύ”!***

Πηγή: eforipediada.blogspot.gr